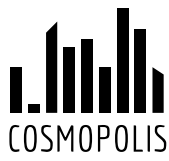

Donna Ashcroftová

Návrat do zátoky

DOPORUČUJE JULIE CAPLINOVÁ

Donna Ashcroftová

*Návrat
do zátoky*

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © Donna Ashcroft, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Lucie Libovická, 2025

Cover Design © Debbie Clement

ISBN 978-80-271-5532-3

*Mel a Robovi Harrisonovým z Goodman Fox za to,
že jste tak milí a velkorysí.*

První kapitola

Vlak supěl cornwallským venkovem, klikatými zalesněnými údolími a podél zlatě se lesknoucích písčitých zálivů. Mezi stromy se míhaly lákavé pohledy na azurové moře. Ruby Penhaligónová si opřela hlavu o okno. Přitiskla nos ke sklu právě ve chvíli, kdy se objevil vrchol kopce – podle něj poznala, že už je skoro u cíle –, a najednou pocítila nutkání poskakovat na sedadle. Zdejší povědomá krajina Ruby připomněla, jak před lety podnikla stejnou cestu s maminkou, když jely na prázdniny do Indigo Cove. Dlouze vydechla, hlavou jí prolétly stovky vzpomínek – hezkých i nepříjemných – a najednou ucítila tíseň na hrudi, jako by ji zalehl slon. Byl to hodně zvláštní pocit a objevoval se po každé, když pomyslela na svou matku nebo nezdárného otce. Ve svém každodenním životě by se okamžitě ponořila do tabulek, ty jí přinášely klid a jako účetní na ně byla expert. Ale v poslední době pro ni bylo i tak čím dál těžší se toho tlaku zbavit.

Ruby vyndala z kapsy mobil a pokusila se rozptýlit tím, že si prohlédla e-maily a na některé hned odpověděla. Když to nepomohlo, zastrčila telefon do kabelky a opřela si zase hlavu o okno. Pozorovala zvlněné zelené stráně a s potěšením sledovala jasně růžové náprstníky a chundelaté divoké králíky poskakující na kraji pole. Několikrát se dlouze nadechla, aby se uvolnila. O deset minut později vlak zpomalil a vjel na malé nádraží v Indigo Cove. Ruby okamžitě spatřila na nástupišti svou babičku,

jak úzkostlivě prohlíží vagon. Lila Penhaligonová zjevně přišla rovnou z lekce keramiky, protože na sobě měla jeden ze svých typických pláštů umazaných od hlíny, na nohou jasně fialové martensky a vlasy vyčesané do drdolu ozvláštňeného rozličnými nástroji, jež měla ve zvyku do svého „účesu“ zapichovat.

„Zlatíčko moje!“ vykřikla Lila, když se dveře otevřely a Ruby z nich vystrčila svůj velký černý kufr. Hned na nástupišti ji vřele objala.

„Babulinko!“ zvolala Ruby – tak svou babičku oslovovala v dětství – a k jejímu překvapení se babičce oči zalily slzami.

„Už je to víc než rok, tak dlouho jsem svou jedinou vnučku neviděla. To je opravdu moc dlouho!“ prohlásila Lila a popadla Rubyin kufr dřív, než jí v tom Ruby stihla zabránit. Ve svých osmašedesáti byla Lila zdravá a pozoruhodně čilá, měla dlouhé štíhlé končetiny a dokonale hladkou pleť.

„Odpusť, že jsem tu tak dlouho nebyla,“ zamumlala tiše Ruby, protože se zastyděla. „Nechápu, že ten čas tak strašně letí.“

„Byla jsi příliš zabraná do práce, zlatíčko,“ uklidňovala ji Lila. Rychle vyrazila po krátkém nástupišti lemovaném řadou dubových sudů, plných zářivých květů červených, růžových, zelených a žlutých letniček, a Ruby ji následovala. „Zaparkovala jsem před nádražím – napadlo mě, jestli by ses nechtěla rychle projet po vesnici, abys viděla, jak to tu teď vypadá. Od tvé poslední návštěvy se otevřelo několik nových obchodů, hodně se tu změnilo. Dneska budeme večeret doma, a pak se koná schůze, na které budou členové Sousedské hlídky probírat události v Indigo Cove. Takže budeš mít příležitost seznámit se s některými obyvateli vesnice.“ Mrkla na ni. „Scházíme se v *Kavárně na pláži* v přístavu – ta je taky nově otevřená –, setkáš se tam

s několika mými oblíbenými sousedy.“ Babička mluvila rychlostí milion slov za hodinu, přičemž ještě víc vynikl její cornwallský přízvuk. Když vyšly před nádraží, Ruby se zastavila a trhla sebou leknutím. Lila krásný zelený kabriolet Volkswagen Beetle, o němž často mluvila jako o Beatrix, stál na zákazu parkování. „Už odjíždíme!“ Lila poslala hlídači, který si auto zamračeně prohlížel, mlaskavý vzdušný polibek. Ruby pomohla babičce hodit kufr dozadu a dosedla právě ve chvíli, kdy Lila nastartovala a se skřípěním pneumatik vyrazily.

„Dík, že jsi mi přijela na těch pár týdnů pomoci, jsem ti za to opravdu moc vděčná,“ křikla Lila, aby přehlušila vítr. Vyjela od nádraží a rychle odbočila doleva. Ruby si pamatovala, že tou ulicí dojedou do přístavu. Před mnoha lety byla vesnice Indigo Cove prosperující rybářskou komunitou. Nyní už moře živilo jen několik posledních starousedlíků a ze vsi se stalo spíš rušné turistické centrum, jež obklopovaly chráněné krajinné oblasti. Sídlilo v ní také mnoho společností nabízejících výlety lodí a vodní sporty a v letních měsících se sem sjížděly tisíce rekreativců. „Ale zrovna teď se moc zájemců nepřihlásilo, takže zas tolik práce mít nebudeme. Což znamená, že si budeš moci vyhodit z kopýtka a nejspíš budeš mít čas konečně si pořádně odpočinout. A třeba se ti naskytne příležitost dokonce i na prázdninový románek – už je to pěkně dávno, co jsi měla kluka!“ zakřičela Lila, když vyjely na vrchol kopce.

„Zas tak dlouho to není,“ ohradila se Ruby tiše a v duchu počítala, kolik měsíců uplynulo od doby, kdy naposledy s někým chodila. Napočítala jich čtrnáct. Ale jakmile poprvé zahlédla vesničku Indigo Cove v celé její kráse, hodila to všechno za hlavu a bezděčně se usmála. Ta svěží zeleň a modré moře jí

pokaždé vyrazily dech, přestože je viděla už mnohokrát. Lila sjížděla z kopce za vyhlídkovým autobusem s otevřenou střechou kolem řad malebných domků natřených pastelovými barvami – růžovou, žlutou a modrou –, před jejichž dveřmi stály košíky a květináče s pestrobarevnými květinami a na oknech kvetly další v truhlících.

„Jak jsem se zmínila, když pořádám lekce, potřebuju pomoct servírovat klientům svačinu a zákusky a taky je vozit na oběd do *Kavárny na pláži* a zase zpátky. Do kurzu, který začíná zítra, se zapsal nějaký vdovec. Jeho vnučka najala domek u přístavu a zaplatila mu celé čtyři týdny výuky. Zřejmě mu prospěje, když se dostane z domu.“ Pak na Ruby mrkla. „Kurzu se má účastnit taky Gabe Roskilly, který provozuje místní pivovar. Toho přece znáš,“ připomněla jí, když se na ni Ruby nechápavě podívala. Jenže ta se místních obyvatel stranila záměrně už celá léta a vyhýbala se všem lidem, kteří by mohli být přáteli jejího otce, s nímž se už dávno přestala stýkat. „Pivovar Roskilly, kousek za vesnicí... Patří jejich rodině po generace, nic ti to neříká?“

„Ne.“ Když Ruby zavrtěla hlavou, Lila se zatvářila zklamaně.

„Vzpomeneš si na něj, až ho potkáš.“ Lila nadšeně nastavila tvář větru. „Zajde ke mně do dílny, kdykoli může, pracuje na speciální edici korbelů ke stému výročí pivovaru. Má velké plány a za tři týdny se bude konat večírek, na který jsi samozřejmě zvaná.“ Lila na Ruby ještě jednou mrkla a pak zase sledovala silnici. „Také čekám nějakého teenagera, jeden můj kamarád, který pracuje na místní střední škole, mě požádal, abych ho vzala do svého kurzu. Bylo mi řečeno, že má umělecké sklony, ale nerozumí si s kolektivem, takže nás čeká spousta práce. A pak bude na kurzy docházet ještě jeden pár – manželé Harrisovi, kteří

se právě přestěhovali do Indigo Cove. Jsem přesvědčená, že mi pomůžeš postarat se o to, aby se u mě všichni cítili jako doma.“

„Má někdo z těch tvých žáků předchozí zkušenost s keramikou?“ zeptala se Ruby a zhluboka se nadechla mořského vzduchu.

„Gabe je naprostý začátečník, a co se zbytku týče, teprve uvidíme.“ Když sjely na úpatí kopce, Lila mírně zavýskla. Silnice se tady stáčela kolem malého přístavu, ve kterém kotvily stovky lodí. Pláž byla pokrytá jemným bílým pískem, který byl teď posetý lidmi jako puntíky. Někteří se procházeli, jiní lenořili na pestrých osuškách. Také po chodníku se loudaly páry a rodiny a několik lidí si prohlíželo výkladní skříně rušné řady obchodů.

„Tady se toho opravdu hodně změnilo,“ konstatovala Ruby, hlasem najednou poněkud zastřeným. Když přejížděla ten výjev pohledem, vzpomněla si, jak se tu před lety o prázdninách procházela na pobřeží s maminkou, a bolestivě ji píchlo u srdce.

„Když jsi tu byla vloni, sotva jsi vylezla z postele, tak není divu, že jsi nevnímala, co je tu nového. Doufám, že tentokrát sis po cestě sem zase nedala ty sendviče s krevetami.“ Lila zvedla světlé obočí a Ruby se tomu zasmála. Loni v dubnu přijela k babičce se svou nejlepší kamarádkou Annou Lovejoyovou na prodloužený víkend a těšila se, že si spolu užijí každoroční jarní pout'. Anna tehdy zrovna prožívala jeden ze svých častých rozchodů v dlouholetém vztahu s přítelem Simonem Greenem, a Ruby chtěla tím výletem svou kamarádku rozptýlit a odvést její myšlenky od bouřlivého vztahu. Jenže místo toho strávila Ruby většinu času v posteli a zvracela po otravě jídlem, zatímco Anna se parádně bavila. Po tom minulém pobytu došlo v Annině životě k mnoha pozitivním změnám, se Simonem se k sobě zase vrátili, tentokrát natrvalo, a narodila se jim krásná holčička Maisy.

„Dneska jsem si dala radši sýrový salát, to bylo bezpečnější,“ usmála se Ruby.

„Tak ti aspoň nebude na schůzi špatně.“ Lila projela kolem velké budovy s dřevěným průčelím a dlouhým skleněným oknem s výhledem na moře. Venku byly rozestavěné chromované židle a stoly s naškrobenými plátěnými ubrusy, na kterých byly prostřené sklenice na víno a naleštěné stříbrné příbory. „To je *Ústřicový bar*, naše nová restaurace, která se specializuje na mořské plody. Šéfkuchař je Francouz a turisté se sem sjíždějí ze široka daleka, aby ochutnali jeho pokrmy. Jídlo je tu opravdu vynikající.“ Lila zamávala na pár, který šel po hlavní ulici, a pak málem vrazila do autobusu, jehož řidič na ni zatroubil. Poslala mu vzdušný polibek a rychle odbočila doprava, do dlouhého kopce po silnici lemované vysokou trávou a růžovými planými květinami. Ruby si opřela hlavu o sedadlo, znovu se zhluboka nadechla mořského vzduchu a zaclonila si oči před jasným slunečním svitem. Na rozdíl od Londýna všechno kolem krásně vonělo. Neměla svou návštěvu odkládat a měla přijet dřív. Ale chtěla se vyhnout setkání se svým otcem, který jezdil k babičce často na návštěvu a teprve nedávno se vrátil na delší dobu do Španělska, kde obvykle pobýval.

Za dalších pět minut dorazily do areálu babiččina podniku *Ráj keramiky*, jenž se rozkládal na šesti akrech polodivokého vřesoviště s malým jezírkem a kouzelným lesíkem, ve kterém si Ruby jako dítě hrávala. Vlastní dílna se nacházela ve zdařile přestavěné cihlové stodole s velkou místností, v níž Lila vyučovala, kuchyňkou, toaletami, skladem hrnčířských hmot a oddělenou místností, ve které glazovala výrobky a vypalovala je v peci. Vedle stodoly, na opačné straně útesu, se nacházel domek, ve kterém

babička bydlela a nazývala ho láskyplně *Domeček*. Z obývacího pokoje, z kuchyně a dvou ze tří ložnic byl nádherný výhled na moře. Když si Ruby prohlížela ta krásná stavení, neubránila se slzám, protože její mysl zaplavil milion vzpomínek na matku a všechny ty nádherné dny, které zde spolu o prázdninách prožily. Pak Lila se skřípěním brzd zastavila na příjezdové cestě a oblázky se rozlétly na všechny strany. Dvě kočky, které ležely rozvalené na kamíncích a vyhřívaly se na sluníčku, vyskočily na nohy a uprchly za dům.

„Promiňte, Lemon a Ginger!“ zavolala Lila zpěvavým hlasem na své domácí mazlíčky, jež pojmenovala po svých dvou oblíbených příchutích do pečiva, citronu a zázvoru. Popadla ze zadního sedadla Rubyin kufr a vyrazila ke dveřím domku, ještě než Ruby stihla otevřít dveře spolujezdce. „Budeš bydlet jako obvykle – v pokoji s nejhezčím výhledem.“ Lila se zářivě usmála a otevřela vchodové dveře, které se při odchodu neobtěžovala zamknout. Tímto směrem zabloudilo z vesnice jen málo lidí, a to jen pokud šli pěšky podél útesů. Chodba byla vymalovaná jasně bílou barvou, ale páchla trochu zatuchlinou, a když Ruby vešla za babičkou dovnitř, nakrčila nos a zamračila se. Napravo od nich byl vchod do velkého obývacího pokoje s tmavou parketovou podlahou, velkým růžovým kobercem, pohovkou a nesooudou směsicí rádobý uměleckých židlí. Ty byly rozestavěné tak, aby na nich hosté seděli čelem k posuvným proskleným dveřím a mohli se kochat překrásným výhledem, stejně jako řadou ohromujících Liliných keramických soch.

V otevřeném krbu v pravé části místnosti bylo připravené dřevo, napravo od něj stálo několik polic nacpaných detektivkami a romantickými paperbacky, proloženými různými svazky

o keramice a umění. Na těžkém příborníku stojícím u zadní stěny byla vystavena různá keramická díla. Některá vytvořila sama Lila, zbytek zahrnoval její cenné poklady, které za dlouhá léta nashromáždila, včetně tvorby slavných hrncířů, jež obdivovala. Bylo mezi nimi i pár kousků, které vyrobil Rubyin otec, mezi nimi i pěkný hrnek, který vytvořil, když mu bylo pouhých třináct. Ross Penhaligon byl talentovaný hrncíř a rád předváděl své dovednosti, jenže byl příliš líný na to, aby věnoval keramice tolik snahy a času, aby byl skutečně skvělý. Totéž platilo i o celém jeho životě: jejího tátu vždycky víc zajímalo, jak snadno a rychle vydělat peníze než něco budovat, a to zahrnovalo i náležitý vztah s dcerou a manželkou. Vedle jeho hrnku stála na čestném místě osamělá červená mísa a Ruby v ní poznala poslední dílo, které vytvořila ona. Mísu vyrobila ve druhém ročníku keramické školy, pak se zapřísáhla, že se keramiky nadobro vzdá. Na okamžik se zastavila, byla v pokušení vejít do pokoje a přejet prsty po jednom z těch děl, ale pak Lila zamířila do pokoje na druhém konci chodby, kde měla vnučka spát, a tak ji Ruby následovala.

V polovině chodby se Ruby zastavila u dveří, které vedly do pracovny, jež plnila funkci kanceláře, protože na tom místě zatuchlý pach ještě zesílil. Otevřela dveře, nakoukla dovnitř a zůstala vyděšené zírat. Protější roh byl posetý tmavými skvrnami, rozšířila se v něm plíseň, která zvlnila tapety a rozlezla se i do kraje koberce, jenž už byl celý černý. „Co se tady stalo?“ zeptala se a zamračená vešla do místnosti.

„Ve střeše se udělala díra,“ vysvětlila jí Lila a mávla rukou k místu, kudy zatékalo. „Voda tekla po zdi celé měsíce. Vyrobila jsem nádherný kus keramiky, abych ten tok vyjádřila, vypadá jako vodopád,“ dodala tesklivě, pak se zamračila. „Nenapadlo

mě, že by to zatékání mohlo být problém, ale voda se dostala do omítky a cihel.“

„O tom ses mi nezmínila,“ pokárala ji Ruby přísně. Babičku sice dlouho nenavštívila, ale dávala si záležet na tom, aby jí každý týden zavolala.

„Nechtěla jsem tě obtěžovat, zlatíčko. Kromě toho není čeho se bát.“ Stará žena pokrčila rameny a otřela si ruce o plášť, čímž toto téma hodila za hlavu. Lila byla odjakživa hodně velký bohém, a když šlo o praktické záležitosti, s výjimkou své keramické dílny se nevyznačovala zrovna velkou trpělivostí. „Jeden člověk z vesnice tu díru ucpal, ale potřebuju profesionálního pokrývače, aby to dodělal, a zedníka, který by zjistil, jak moc jsou poškozené cihly a omítky. Zřejmě je potřeba to opravit ještě do zimy, jinak to bude o moc horší.“

„Nahlásila jsi to na pojišťovnu?“ zajímalo Ruby, a vsadila by se, že odpověď bude znít ne. Když tak to může zařídit, zatímco bude tady. „Jeden člověk z vesnice mi tam zavolal, ale jak to tak vypadá, nechala jsem propadnout pojistku. Už jsem ji zase zaplatila, ale tuhle škodu mi pojišťovna neuhradí a já nemám peníze na to, abych opravy zaplatila sama.“ Lila se poprvé zatvářila poněkud rozrušeně. „Dáš si čaj a koláč?“

„A co tvoje úspory?“ zeptala se zmateně Ruby. Vedla babičce účetnictví, takže věděla, že keramický ateliér sice zrovna nevzkvétá, ale díky rokům investování si našetřila spoustu peněz pro strýčka Příhodu a díry ve střeše.

Lila protáhla obličej. „Půjčila jsem peníze tvému tátovi...“ Když Ruby vytřeštila oči, odvrátila pohled.

„Kolik?“

„Všechno,“ zamumlala Lila.

„Proč jsi to udělala?“ vyhrkla Ruby zlostně, ta slova jí vylétla z úst dřív, než je stačila zastavit. „Vždyť víš, že se mu nedá věřit!“ Pocítila hořkost, v krku se jí vytvořil knedlík a v těle se jí vzteky vařila krev, přemohlo ji znechucení vůči muži, který v podstatě zabil její matku. Téměř dvacet let se Ross Penhaligon objevoval v jejich životech, kdykoli se mu zachtělo, a pak zase zmizel, někdy i na dlouhé měsíce. Matka celý život tvrdě dřela, aby jim udržela střechu nad hlavou, a zoufala si nad každým účtem, zatímco otec je opustil, protože snil o pohádkovém bohatství, které se ale nikdy nezhmotnilo. Nakonec to vypětí matku zmohlo a ta něžná bytost, která ho nikdy nepřestala milovat, po letech trápení zemřela na infarkt. Lékaři její úmrtí přičetli nějaké tragické komplikaci, ale Ruby věděla, že máma už toho všeho měla nakonec dost. A bylo jí jasné, že za její smrt může otec.

Ross se babičce ani za mák nepodobal. Ten chlap sice po Lile zdědil lásku ke svobodě a bohémského ducha, ale už ne její loajalitu ani velké srdce. Ruby se celá léta po smrti své matky snažila ze všech sil nebýt jako on. Proto se rozhodla stát se účetní – protože to byla bezpečná kariéra, na kterou se člověk může spolehnout, a to byl také důvod, proč se nakonec nadobro vzdala keramiky. Uvědomovala si, že to nemá logiku, ale nechtěla mít s tím mizerou vůbec nic společného, ani hrnčičství. Bylo jí jasné, že pro babičku to byla rána, ale ani kvůli ní nehodlala ustoupit. „Kde je?“ vyštěkla.

„Pořád ve Španělsku, ale už pár týdnů se mi neozval. Neboj se,“ utěšovala ji Lila, otočila se a poplácala Ruby po ruce. „Něco už vymyslím. V poslední době není o kurzy keramiky moc zájem. Kdysi jsem mívala dlouhý seznam čekatelů, teď mám štěstí, když se zapíše pět žáků měsíčně. Hned za vesnicí se usadila

konkurenční keramická dílna, která má o dost lepší reklamu než já. Nebo je taky prostě možné, že moje lekce už tolik netáhnou jako dřív.“ Odmlčela se. „Přemýšlela jsem o tom, jestli by nebylo lepší, kdybych z tohoto baráku odešla. Těžce snáším, že je v něm pořád tak prázdné. Možná potřebuje novou krev...“ Rychle se otočila a spěchala chodbou ke dveřím do kuchyně, vnučka ji následovala. „Připravím nám čaj a koláč.“

„Babulinko!“ naléhala Ruby. „Horký čaj a kus koláče ten problém nevyřeší.“ Babička vždycky mluvila o svém domě s velkým nadšením, jako by měl nějakou nadpozemskou schopnost vyřešit všechny životní strasti. „Svého keramického ateliéru se přece nemůžeš vzdát. Je to tvoje živobytí, tvůj domov. Miluješ to tady. Nechápu to...“ Ruby nedokázala pochopit, jak si Ross Penhaligon dokáže omotat ženy všech věkových kategorií kolem prstu jako onuce. Nebyla v něm ani špetka cti, byl prolhaný, nespolehlivý, bezzásadový, nestálý a kluzký jako úhoř. Jestli po takovém člověku zdědila nějaké geny, mohla jen doufat, že se jich její tělo v pudu sebezáchovy nějakým způsobem zbavilo.

„To je v pohodě,“ trvala Lila na svém, vešla do velké žluté kuchyně, zapnula konvici a ukázala na čerstvý piškotový citronový dort ležící na skleněném stojanu na kuchyňské lince. „Nemáš hlad? Upekla jsem ho zvlášť pro tebe. Později si dáme polévku, ale znáš mou mantru – *jako první se má vždycky jíst dezert!*“

„Jasně,“ souhlasila Ruby a stálo ji značné úsilí mluvit klidně. Neměla by si na babičce vybíjet vztek. Ale ať už se stalo cokoli, teď když je tady, najde svého zatoulaného otce a přiměje ho vrátit peníze do poslední penny, zajistí, aby babička mohla zůstat v domě, který tolik miluje.

Druhá kapitola

Gabe Roskilly si prohrábl pískově blond vlasy. Nevěřicně zíral na pneumatiky svého otlučeného černého volva s pohonem na všechna čtyři kola a rozhlížel se po parkovišti rodinného pivovaru, aby zjistil, jestli se viník ještě nepoflakuje někde tady kolem a neposmívá se mu. Celý den pilně pracoval v malé kanceláři pivovaru, vedl boj s počítačem a tiskařským šotkem, který mu zničehonic přeformátoval nejnovější zpravodaj, přidal do něj spoustu blábolů a pak ho rozeslal všem zákazníkům v jejich databázi. Gabe dosud neměl tušení, jak se to mohlo stát. Přišla mu spousta stížností, a tak poté, co se odhlásili sto dva předplatitelé, utopil svůj smutek v hrnku černé kávy. Teď, když byl jeho den blbec skoro u konce, vyšel ven a zjistil, že všechny čtyři pneumatiky jeho auta jsou prázdné a placaté jako palačinky, které si sem tam kupoval ke snídani ve své oblíbené kavárně v Indigo Cove.

Došel k autu, kopl do jedné z nich – sakra, proč ne – a zamračil se, když k němu přiběhl Sammie, jeho roční bígl, a zvedl nohu. Rex, Sammieho o něco baculatější bratr, přiběhl za ním, očichal jedno z ostatních kol a zakňučel.

„Jo, přesně tak, nikam nepojedeme.“ Gabe si povzdechl, položil na štěrk velký soudek svrchně kvašeného piva Deep Water Ale, který chtěl do auta naložit, a mávnutím ruky odehnal Sammieho, jenž se k němu hned přihnal a očichával obruč. „Nech toho,“ napomenul ho. „Už jsme si říkali, že na zboží se

nečurá, copak jsi zapomněl? Nebo snad chceš chodit do psí školy?“ Pes znovu začichal a šel si ulevit jinam, což Gabe za daných okolností považoval za výhru. Sammie byl z obou psů ten zlobivější, jako jin, protiklad pro Rexův andělský jang. Gabovi stále nešlo do hlavy, jak můžou být dva bratři tak naprosto odlišní. Pocházeli se stejné matky, chodili na stejný výcvik, krmil je stejným žrádlem...

„Co se stalo?“ Jago Thomas, hlavní sládek pivovaru Roskilly, sešel po schodech před vchodem velké dřevostavby, jež stála před provozními budovami podniku. Dosud měl na sobě zelené pracovní holínky a černou kombinézu, v žáru slunce se musel v tom oblečení vařit. Poškrábal se ve tmavých vlasech a zamžoural na auto.

„Někdo mi vypustil všechny pneumatiky,“ postěžoval si Gabe a klekl si, aby se na ně podíval zblízka.

„Budu nevhodně citovat Oscara Wilda: Pokud přijdeš o jednu pneumatiku, může to být náhoda, pokud přijdeš o čtyři...“ Jago svraštil obočí. „Když se k tomu přičte ten škrábanec, který jsi objevil minulý týden na dveřích spolujezdce, a všechny ty věci, které mizí z parkoviště a obchodu...“ Podíval se významně ke vchodu.

Gabe si pohladil hrubé strniště na bradě. Zapomněl se oholit, vždycky mu připadalo, že má po ránu dost co dělat. Zakručelo mu v břiše. Zase se zapomněl najíst? „To se neděje jen tady. Stává se to po celé vesnici. Za tou lumpárnou budou nejspíš pubertáci, kteří se takhle hloupě baví.“ Vždyť byl taky kdysi teenager, ne? V pubertě jednou dokonce ukradl dopravní kužel. Při vzpomínce na ty dávné doby se zachvěl. To byly časy, když měl čas tropit neplechu a pak se schovat a bavit se tím.

„Neříkal jsi, že ve tři hodiny ráno ti někdo zabouchá na dveře a pak uteče?“ zeptal se Jago, zjevně nechťel toto téma opustit.

Gabe si odfrkl. „To nejspíš dělá přítel jedné z holek, co v poslední době ulovil můj bratr, nechce to nechat jen tak. Psi ho zahnali už čtyřikrát.“ A Sammie pak štěkal ještě hodinu a půl, což znamenalo, že sousedé teď prahli po jeho krvi „Zavolám do servisu. Pak musím vymyslet, jak doručit tuhle objednávku.“ Vrhł zamračený pohled na velký stříbrný soudek.

„Kde zas je ten nepolapitelný Aaron Roskilly?“ zeptal se Jago pomalu. „Nemůže to udělat on?“

„Je někde venku. Pracoval dlouho do večera, ale pak nepřišel domů a ještě se neukázal.“ Gabe si povzdechl. „Párkrát jsem se mu pokusil zavolat na mobil.“ Zaskřípal zuby a musel potlačovat zlost. Zlobit se na bratra nikdy v minulosti nemělo smysl. Aaron se nakonec vždycky objevil s drzým úsměvem a spletitou výmluvou v tom smyslu, že zachránil nějakou dívku z hořícího auta a pak s ní odváłal na bílém oři do Skotska, a Gabe mu odpustil, ještě než bratr svou pohádku dokončil. Chránit Aarona měl hluboce zakořeněné ve svém svědomí, dokonce kvůli tomu ukončil vztah se svou poslední přítelkyní, protože se je pokusila poštvat proti sobě. „Krev není voda,“ tvrdil jeho otec a Gabe se ve svém životě snažil tím rčením řídit. Ačkoli to nebylo vždycky jednoduché.

„Do kdy musíš doručit to pivo?“ zeptal se Jago a ukázal na soudek.

„Do šesti.“ Gabe mrkl na hodinky. Bylo už po páté hodině. „Dneska odpoledne mám lekci v *Ráji keramiky*. A večer se koná schůze Sousedské hlídky.“

Jago se zamračil a zadíval se Gabovi soucitně do tváře. Gabe tenhle výraz znal, a vůbec o něj nestál. „Přesně o takovém

večeru sní každý žádoucí svobodný muž ve věku jedenatřiceti let...“

Gabe zavrtěl hlavou. „To říká nudný stařík, co má manželku a dvě děti a další na cestě.“ Poplácával ho po břicho a zcela nečekaně ho přepadla žárlivost. „A co ty, jaké máš plány, určitě velmi vzrušující?“ poškádlil ho.

„Sestavit palandy a nechat po sobě skákat dvouletého caparta.“ Jago se zazubil, pak ale vytáhl ze zadní kapsy kus papíru. „Málem bych zapomněl. Hustoměr se z nějakého důvodu sám od sebe překalibroval.“

„Do pr... čic. Jak moc je to špatné?“ zeptal se Gabe a zaťal zuby.

Jago se poškrábal na hlavě. „V naší poslední várce je víc alkoholu než v bezinkovém víně mé babičky, a toho stačí půl sklenice a padnu pod stůl. Nechápu to, to se ještě nikdy nestalo. Obávám se, že budeme muset celou várku vylít.“ Zatvářil se znepokojeně. Přestože mu bylo dvaatřicet, tedy jen o rok víc než Gabovi, vypadal Jago dvakrát starší než on.

„To nedává smysl,“ zamumlal Gabe a počítal, jak velkou budou mít ztrátu. „A co to speciální pivo ke stoletému výročí?“ Pivovar oslaví své výročí za pouhé tři týdny a k té příležitosti připravili řadu akcí, v neposlední řadě speciální pivo a korbele na zakázku, které vyráběl v ateliéru *Ráj keramiky*. Dělali jim reklamu už celé měsíce a Gabe doufal, že když se pověst o pivovaru rozšíří, posune to podnik o další stupeň výš. Měl do budoucnosti velké plány, ale hrozilo nebezpečí, že tyhle zádrhele je zhatí.

„Je všechno v pořádku?“ Jago udělal krok vpřed a zatvářil se vážně.

„Nic, co bych nezvládl.“ Gabe protáhl tvář. Závady na zařízení a vypuštěné pneumatiky byly jen další v dlouhé řadě komplikací. Kéž by se mu aspoň jednou něco podařilo. Ale za poslední dva roky mu nevyšlo skoro nic. Jinými slovy od té doby, co mu náhle zemřel táta a nechal rodinný podnik na starosti jemu a Aaronovi, a vložil tak na jejich bedra spoustu povinností a velká očekávání. Jenže jak se zdálo, jeho bratra nic z toho ani za mák nezajímalo.

Jago na něj vrhl zkoumavý pohled a Gabe poznal, že mu nevěří, ale místo toho, aby na něj Jago dál naléhal, dlouze si povzdechl. „Jestli budeš hájit pevnost, já ten soudek odvezu. Jak se dostaneš k Lile?“

Gabe pokrčil rameny. „Na kole. Až zavřeme, půjdu se psy domů pěšky. Budu ho muset vyhrabat někde v kůlně a zkontrolovat pneumatiky. Doufejme, že nejsou taky prázdné.“ Znovu se podíval na auto a jako už tolikrát se pozastavil nad tím, proč se mu pořád taková spousta věcí nedaří.

Když Gabe vyjel na vrchol strmého kopce, sotva popadal dech. Sesedl z kola a po šterkové příjezdové cestě ho jen vedl. Zamířil k obrovské stodole, ve které se nacházel ateliér *Ráj keramiky*. Chvíli ještě lupal po dechu a dumal nad tím, kam se poděla jeho kondice. Bylo ještě horko a po tváři a po zádech mu stékaly krůpěje potu, takže se v duchu pokáral za to, že ho nenapadlo přinést si něco na převlečení.

Lilino auto parkovalo na příjezdové cestě, a tak položil kolo na zem vedle něj a chvíli jen nečinně stál. S chutí se vystavil vzácnému poryvu větru, pak teprve se vydal ke dveřím. Z dílny se ozývala píseň Franka Sinatry a Gabe nabyl podezření, že

Lila zase vytáhla svůj starý gramofon a desky. Dělal to často, když k ní přišel na hodiny keramiky. Protože „vynikající hudba inspiruje kreativitu“, vysvětlila mu. A nejen to, hlasitá hudba zjevně prospívala i jejím milovaným rajčátkům, která pěstovala na okenních parapetech ateliéru.

„Dobrý den!“ Gabe opatrně zatlačil na dveře, protože nechtěl Lilu polekat, a vešel dovnitř. Zády k němu stála u jednoho ze stolů nějaká žena se sluchátky na uších a jako hypnotizovaná hnětla konečky prstů hroudu hlíny. Hladila okraje, dovedně přejížděla palci ze strany na stranu a pomalými půvabnými pohyby modelovala křehký hranatý tvar. Gabe zůstal stát ve dveřích jako přikovaný. Viděl kus její tváře, špičku nosu ohrnutého nahoru, který působil, jako by se narodila, aby soudila svět, a došla k názoru, že mu něco chybí. Měla dlouhé, mírně zvlněné světlé vlasy, které jí spadaly po zádech, a konečky kadeří jemných jako pavučina se jí kroutily do prstýnků. Z nějakého důvodu připomněla Gabovi dávné příběhy o mořských pannách, které přiměly námořníky narazit na skály. Nemohla být vyšší než sto šedesát centimetrů a byla velmi atraktivní, měla štíhlou postavu, ale s pěknými křivkami. Potlačil vlnu chtíče, podivil se, co to do něj vjelo, a udělal krok vpřed..., právě ve chvíli, kdy Lila vyšla ze skladu napravo od místnosti s hromadou hlíny a korbelem, na kterém pracoval včera večer. Když ho spatřila, zářivě se usmála a vše opatrně položila na stůl před tu neznámou ženu. Pak ztlumila hudbu.

„Gabe, už jsi tady!“ Lila k němu přistoupila, pevně ho objala a zabodla mu do hrudi všechny možné hrnčířské nástroje, které jí trčely z vlasů, a jen jako zázrakem ho žádným z nich nepíchla do pravého oka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Návrat do zátoky***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.